

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคมของ นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันกับนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน ที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬา วิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 17 ประจำปี พ.ศ. 2534

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่ง ประเทศไทย ครั้งที่ 17 จำนวน 3,176 คน ใช้กลุ่มประชากรจากผู้ชนะเลิศการแข่งขัน จำนวน 299 คน จากผู้ชนะเลิศทั้งหมด 315 คน คิดเป็นร้อยละ 94.92 สำหรับ กลุ่มที่ไม่ชนะเลิศใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่าง ง่าย จากประชากรที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน จำนวน 299 คน รวมเป็นกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 598 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจเพื่อ ประเมินค่าการปรับตัวทางสังคม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจคำตอบ และเติมคำ จำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬา จำนวน 60 ข้อ

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและให้ผู้ควบคุมทีมนักกีฬาบางประเภทช่วย รวบรวม นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทาง สังคมศาสตร์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างของคะแนน เฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬา ด้วยการทดสอบค่าที ผลการวิจัยปรากฏดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักกีฬาส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 17 ทั้งผู้ชนะเลิศและไม่ชนะเลิศการแข่งขัน เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้ชนะเลิศ ก้าวสูงศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.1 กลุ่มผู้ไม่ชนะเลิศ ก้าวสูงศึกษา อยู่ชั้นปีที่ 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.8 ผู้ชนะเลิศและผู้ที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน อายุ ระหว่าง 19-20 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.8 และ 63.2 ตามลำดับ นักกีฬาที่ชนะเลิศ เป็นนักกีฬาจากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.4 ผู้ไม่ชนะเลิศ เป็นนักกีฬาจากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาครมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 13.7 ผู้ที่ชนะเลิศ การแข่งขัน เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องแข่งขัน 2 ครั้งมากที่สุด ประสบการณ์ในการเล่นกีฬากลุ่มผู้ไม่ ชนะเลิศ ไม่มีผู้ที่เคยเล่นระดับทีมชาติ ผู้ที่ชนะเลิศ ปี พ.ศ. 2534 เป็นผู้ที่เคยชนะเลิศ ในปี พ.ศ. 2533 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 29.1 ผู้ไม่ชนะเลิศปี 2534 เป็นผู้ที่ไม่ได้ตำแหน่งอะไรมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.5 นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันเป็นผู้ที่มีความฝึกซ้อมหนัก และหนักมาก มากกว่านักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน ผู้ที่ชนะเลิศมีความคาดหวังว่าจะชนะเลิศมากกว่าผู้ที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน

2. ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬา

2.1 ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬา วิทยาลัยพลศึกษา ครั้งที่ 17 นักกีฬาที่ชนะเลิศ และนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมในระดับดี นักกีฬาที่ชนะเลิศ และนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศมีค่าเฉลี่ย ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมเท่ากับ 15.11 และ 14.18 ตามลำดับ

2.2 นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันและนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายด้านพบว่า

2.2.1 ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจ ทางร่างกายของนักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันกับนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขันไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความพึงพอใจทางร่างกายทุกข้อ

ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นรายชื่อที่ 1 ความพอใจเกี่ยวกับความแข็งแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.2 ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจในอารมณ์ของนักศึกษาที่ชนะเลิศการแข่งขัน กับนักศึกษาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความพึงพอใจเกี่ยวกับอารมณ์ทุกข้อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นรายชื่อที่ 6 ความพอใจเกี่ยวกับการรักหรือเกลียดใคร และรายชื่อที่ 10 ความพอใจเกี่ยวกับความตกใจยากหรือง่าย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.3 ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจในลักษณะทางสังคมของนักศึกษาที่ชนะเลิศการแข่งขันกับนักศึกษาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความพึงพอใจเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมส่วนใหญ่ทุกข้อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นรายชื่อที่ 3 ความพึงพอใจเกี่ยวกับความคล่องแคล่ว รายชื่อที่ 6 ความพึงพอใจเกี่ยวกับความรู้สึกว่าเป็นคนมีค่า รายชื่อที่ 7 ความพึงพอใจเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกับเพื่อน รายชื่อที่ 9 ความพึงพอใจเกี่ยวกับการเข้าประชุม รายชื่อที่ 14 ความพึงพอใจเกี่ยวกับการสรรเสริญหรืออิจฉาเพื่อน รายชื่อที่ 16 ความพึงพอใจเกี่ยวกับความสนใจคนที่รู้จักหรือคนทั่วไป รายชื่อที่ 21 ความพึงพอใจเกี่ยวกับความไม่ไหวง่ายหรือใจเย็น รายชื่อที่ 29 ความพึงพอใจเกี่ยวกับการดิชมเมื่อเห็นของแปลก ๆ ใหม่ ๆ และรายชื่อที่ 31 ความพึงพอใจเกี่ยวกับความสะอาดในการทำงาน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.2.4 ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญาและความสามารถทางการเรียน ของนักศึกษาที่ชนะเลิศการแข่งขันกับนักศึกษาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญาและความสามารถทางการเรียนทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ของนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬาวolleyบอลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 17 พบว่า นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน และนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 15.11$ และ 14.18 ตามลำดับ) ทั้งนี้เนื่องมาจาก กิจกรรมกีฬาเป็นกิจกรรมที่นักกีฬาสามารถใช้เป็นการฝึกการปรับตัวทางสังคมได้เป็นอย่างดี การเล่นกีฬา มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้น เมื่อนักกีฬาได้พบเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นประจำจะทำให้นักกีฬาสามารถที่จะคิดควบคุมตนเองให้ดำเนินไปตามแนวทางทางสังคม จึงทำให้นักกีฬามีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ที่กล่าวเกี่ยวกับการกีฬาไว้ว่า การกีฬาสามารถที่จะส่งเสริม การพัฒนาทางด้านสังคม ทั้งนี้เพราะลักษณะการเล่นกีฬามีลักษณะเป็นสังคมย่อย ๆ ที่จะต้องมีการต่อสู้แข่งขัน มีการแพ้ชนะ ดีใจ เสียใจ การกีฬาส่งเสริมให้บุคคลมีความเข้าใจกัน และสามารถปรับตนเองให้เข้ากับสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม หมู่พวกและสังคม รู้จักนำประสบการณ์เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะสอนให้รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย มีความสามัคคี ความสุภาพอ่อนโยน เสียสละ เคารพสิทธิผู้อื่น กีฬาจึงส่งเสริมความเป็นผู้มีใจเข้าใจ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ สิ่งแวดล้อมหมู่คณะและสังคมที่ตนเองมีชีวิตรอยู่ได้เป็นอย่างดี

เมื่อพิจารณาการเล่นกีฬา พบว่า เป็นกลวิธีในการปรับตัวประเภทต่อสู้หรือเผชิญหน้า ตามที่ นิภา นิธยาน (2530) และกมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2524) ได้แบ่งกลวิธีในการปรับตัวไว้ กลวิธีในการปรับตัวประเภทต่อสู้หรือเผชิญหน้านี้ในการเล่นกีฬามีหลายสถานการณ์ด้วยกัน ได้แก่ เมื่อมีอาการโกรธ แล้วไปเล่นกีฬาเรียกว่าวิธีการนี้ว่า การย้ายอารมณ์ การเล่นกีฬาเพื่อสร้างปมเด่นในตนเอง และเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ ที่ตนประสบ เรียกว่า การชดเชย การเล่นกีฬาบางชนิดเพื่อทดแทนลักษณะก้าวร้าว รุกราน และข่มเหงตนเอง เช่น การชกมวย ยิงปืน เป็นต้น เรียกว่า การทดแทน การเล่นกีฬาโดยการเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงทางการกีฬาหรือคนที่สังคมยอมรับ เพื่อทำให้รู้สึกว่าคุณค่าขึ้น เรียกว่า การเลียนแบบผู้อื่น

ผู้ที่เล่นกีฬาเป็นประจำจะเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงและมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมเป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โจนส์ (Jones, 1946) ที่พบว่า ความแข็งแรงของสุขภาพร่างกายเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน

2. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันกับนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ ที่ว่า "นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน และนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน ที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬาวินัยพลศึกษา ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2534 มีการปรับตัวทางสังคมที่แตกต่างกัน" โดยพบว่านักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน มีการปรับตัวทางสังคมดีกว่านักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน (ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน เท่ากับ 15.11 ส่วนของนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน เท่ากับ 14.18) และเมื่อพิจารณาคะแนนการปรับตัวทางสังคมเป็นรายด้านพบว่า ความพึงพอใจในอารมณ์ และด้านความพึงพอใจในลักษณะทางสังคม ของนักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน กับนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05 (ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจในอารมณ์ของนักกีฬาที่ชนะเลิศ เท่ากับ 15.70 ของนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศเท่ากับ 14.53 ส่วนด้านความพึงพอใจในลักษณะทางสังคมของนักกีฬาที่ชนะเลิศ เท่ากับ 15.61 ของนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศเท่ากับ 14.46) ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ที่ชนะเลิศการแข่งขัน เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันความเครียด ความคับข้องใจ ความวิตกกังวลที่มีอยู่ก่อนและขณะแข่งขัน จะหมดไป ทำให้รู้สึกปลอดโปร่งมองโลกในแง่ดี อารมณ์แจ่มใสขึ้นบาน ได้รับการยอมรับทางสังคม ซึ่งเป็นลักษณะของสังคมไทยที่จะยกย่องผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ผู้ที่ชนะเลิศเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ จึงได้รับการยกย่อง ผิดกับผู้ที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน ซึ่งถือว่าไม่ประสบความสำเร็จ ความเครียด ความวิตกกังวล ความคับข้องใจยังคงอยู่ และไม่ได้รับการยกย่อง จึงทำให้ผู้ชนะเลิศการแข่งขันเป็นผู้ที่มีการปรับตัวทางสังคมดีกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบิดดูล์ฟ (Biddulph, 1954) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาสูง มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาน้อย

ส่วนคะแนนการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจทางร่างกาย และความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญา และความสามารถทางการเรียน ของนักกีฬาที่ชนะเลิศและไม่ชนะเลิศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยในด้านความพึงพอใจของร่างกายนั้น ทั้งผู้ชนะเลิศและไม่ชนะเลิศ เป็นนักกีฬาที่ได้รับการฝึกซ้อมและออกกำลังกายเป็นประจำ จึงเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมส่วน ทำให้นักกีฬาทั้งผู้ชนะเลิศและไม่ชนะเลิศประเมินตนเองออกมาเป็น คะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ด้านความพึงพอใจทางร่างกายอยู่ในระดับดี และไม่แตกต่างกัน (ค่าเฉลี่ยของผู้ชนะเลิศเท่ากับ 15.22 และของผู้ไม่ชนะเลิศเท่ากับ 14.89) และในด้านความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญาและความสามารถทางการเรียน ผู้ชนะเลิศและไม่ชนะเลิศ มีคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ด้านความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญา และความสามารถทางการเรียน อยู่ในระดับปานกลางและไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (ค่าเฉลี่ยของผู้ชนะเลิศเท่ากับ 12.13 ของผู้ไม่ชนะเลิศเท่ากับ 11.79) ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากนักศึกษาส่วนใหญ่ หลังจากสอบเข้าเรียนต่อในสถาบัน การศึกษาอื่น ๆ ไม่ได้ ก็จะมาเลือกเรียนที่วิทยาลัยพลศึกษาและในส่วนของพลศึกษาเองก็ไม่สามารถที่จะเลือกนักศึกษาได้ ดังจะเห็นได้จากการเปิดรับนักศึกษาหลาย ๆ รอบในแต่ละปีการศึกษา ดังนั้นการสอบเข้าเรียนต่อจึงอาจจะไม่ได้เน้นการวัดความรู้และวัดเชาวน์ปัญญาแต่จะเน้นในด้าน สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬาเป็นสำคัญ นักศึกษาจึงคิดว่าตนเป็นผู้มีสติปัญญา ไม่ดี จึงประเมินความสามารถในการปรับตัวทางสังคมด้านความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญาและความสามารถทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลางและนักกีฬายังไม่ค่อยพอใจสติปัญญาและความสามารถทางการเรียนของตนเองการปรับตัวทางสังคมด้านนี้จึงไม่ดีเท่าที่ควร สุดา จันทร์เฒ (2533) ได้กล่าวเกี่ยวกับ เชัวร์ปัญญาไว้ว่า เชัวร์ปัญญามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ โดยจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลที่มีระดับเชัวร์ปัญญาต่างกัน มีพฤติกรรมต่างกัน ทั้งในด้านความสามารถ ความคิด การควบคุมพฤติกรรมในขณะเกิดอารมณ์ ความสามารถในการแก้ปัญหาหรือมองเห็นปัญหา และความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ฉะนั้น นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันและไม่ชนะเลิศการแข่งขันเป็นผู้มีระดับสติปัญญาระดับเดียวกันการประเมินคะแนนความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ด้านความพึงพอใจเกี่ยวกับสติปัญญา และความสามารถทางการเรียนจึงไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณานักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน เป็นนักกีฬาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 มากที่สุด เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา 2 ครั้งมากที่สุด เป็นผู้ที่ชนะเลิศในปี พ.ศ. 2533 มากที่สุด คาดหวังว่าจะชนะเลิศ และมีการฝึกซ้อมหนักและหนักมาก มากกว่าผู้ไม่ชนะเลิศ ส่วนผู้ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 มากที่สุด เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา 1 ครั้ง มากที่สุด ไม่ได้ตำแหน่งอะไร จากปี พ.ศ. 2533 มากที่สุด และกลุ่มผู้ไม่ชนะเลิศการแข่งขันนี้ ไม่มีผู้ที่มีประสบการณ์ในการเล่นทีมชาติเลย จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ชั้นปีของการศึกษา ประสบการณ์ในการเล่นกีฬา การฝึกซ้อม มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬา นักกีฬาที่เล่นกีฬามานาน ๆ และประสบความสำเร็จในการแข่งขัน จะมีการปรับตัวทางสังคมดีกว่าผู้ที่เริ่มเล่นกีฬา และไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ชั้นปีของนักกีฬาก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะส่งผล ต่อการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬา นักกีฬาที่ชนะเลิศส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ส่วนผู้ไม่ชนะเลิศส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ซึ่งนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ได้มีการปรับตัวทางสังคมมาแล้ว 1 ปี ในการศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา ส่วนนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 1 เพิ่งเริ่มเรียน และเริ่มมีการปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักกีฬาที่ชนะเลิศ ซึ่งส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 มีการปรับตัวทางสังคมดีกว่านักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน ซึ่งส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1

ผลการแข่งขันกีฬาเป็นแรงผลักดันประเภทหนึ่งที่ทำให้เกิดการปรับตัวทางสังคม ดังที่ นิภา นิธยาน (2530) ได้กล่าวว่าการปรับตัวทางสังคมของมนุษย์เกิดจากแรงผลักดัน 2 ประการ คือ ประการที่ 1 เกิดจากแรงผลักดันภายนอก หรือข้อเรียกร้อง อันเกิดจากสภาพแวดล้อมและสังคมเกิดจากการที่มนุษย์ต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมและการที่มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกัน ฉะนั้นคนเราต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคม ความต้องการหรือข้อเรียกร้องทางสังคมเป็นแรงผลักดัน ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อตัวบุคคล และต่อวิธีการในการปรับตัว เพื่อตอบสนองข้อเรียกเหล่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นการปรับตัวที่ทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวก็ได้และประการที่ 2 เกิดจากแรงผลักดันภายในหรือแรงกระตุ้นอันเกิดจากสภาพสรีระภายในร่างกาย และจากประสบการณ์ทางสังคมที่ได้เรียนรู้ในอดีต เป็นความ

ต้องการภายในของแต่ละบุคคลเองซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากสภาพทางสรีระของบุคคล อันได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำและความอบอุ่น เพื่อให้ดำรงชีวิตด้วยความสุขสบายและอีกส่วนหนึ่งเกิดจากสภาวะทางจิต ซึ่งเป็นผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ทางสังคมในชีวิตที่ผ่านมา เช่น ความต้องการความอบอุ่นใจ ความต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม และความต้องการความสำเร็จ เป็นต้น

ดังนั้นผลการแข่งขันกีฬา อาจจะได้ว่า เป็นแรงผลักดันประเภทที่ 2 คือ แรงผลักดันภายใน ที่ทำให้ผู้ที่เข้าแข่งขันกีฬาต้องการชัยชนะ ซึ่งเป็นความสำเร็จในการแข่งขัน การที่จะประสบผลสำเร็จในการแข่งขันจึงมีอิทธิพลต่อการปรับตัวทางสังคม ผู้ชนะเลิศในการแข่งขันจึงมีการปรับตัวทางสังคมดีกว่าผู้ที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขัน

การที่นักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขัน มีการปรับตัวทางสังคมดีกว่านักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขันนี้ ก็เป็นไปตามแรงจูงใจในฐานะเป็นพลังความสามารถ (Competence) ซึ่ง ไวท์ (White, 1960 อ้างถึงใน นิภา นิชยาน, 2530) เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ขึ้นโดยกล่าวว่า คนเรามีแรงขับโดยกำเนิดอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเขาให้ชื่อว่า แรงขับในด้านผลสัมฤทธิ์ (Effectance) ซึ่งหมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลจากสิ่งแวดล้อมเขาเชื่อว่าแรงขับในด้านผลสัมฤทธิ์นี้เป็นคุณสมบัติ ที่คนเรามีติดตัวมาตั้งแต่เกิดแล้ว และเป็นตัวจูงใจให้คนเราแสดงพลังความสามารถในการจัดการกับสิ่งแวดล้อมให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่ปรารถนา เขามีความเห็นว่าการที่คนเรามานะบากบั่นและดิ้นรนต่อสู้ เพื่อผลสำเร็จนานาประการในชีวิต มิใช่เป็นเพียงวิธีการปรับตัวเพื่อตอบสนองความต้องการเบื้องต้น เช่น ความหิว ความกระหาย และความต้องการทางเพศเท่านั้น แต่เป็นเพราะแรงขับโดยกำเนิดเบื้องต้นข้อนี้ ซึ่งกระตุ้นหรือจูงใจให้คนเราเกิดความปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลในสิ่งแวดล้อมที่เราอยู่นี่เอง และเมื่อประสบผลสำเร็จก็จะได้รับการยกย่องทางสังคมอันจะทำให้มีการปรับตัวทางสังคมที่ดี

อย่างไรก็ตามการที่จะถือว่านักกีฬาประสบผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬานั้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า น่าจะมิใช่การเป็นผู้ชนะเลิศการแข่งขันเพียงอย่างเดียวแต่การที่นักกีฬาประ

สขความสำเร็จในจุดหมายปลายทางที่ตนได้ตั้งไว้ ก็น่าจะเรียกได้ว่า นักกีฬาผู้นั้นประสบความสำเร็จแล้ว การตั้งจุดหมายปลายทาง ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2533) ได้เสนอหลักในการตั้งจุดหมายปลายทางที่ดี ไว้ดังนี้

1. ตั้งจุดหมายปลายทางที่สามารถวัดได้ เพื่อที่จะสะดวกในการประเมิน และวัดพัฒนาการ
2. ตั้งจุดหมายปลายทางที่เฉพาะเจาะจง ไม่คลุมเครือ
3. ตั้งจุดหมายปลายทางที่ผู้เล่นสามารถบรรลุได้
4. ตั้งจุดหมายปลายทางให้เหมาะสมกับรายบุคคล
5. ตั้งจุดหมายปลายทางบนพื้นฐานความสำเร็จ ที่มีมาก่อน

การแข่งขันกีฬาถ้าผู้เข้าแข่งขันตั้งจุดหมายปลายทางที่เหมาะสม และสามารถทำได้สำเร็จ เช่น นักวิ่ง 100 เมตร ตั้งจุดหมายปลายทางไว้ว่า เขาน่าจะวิ่งทำเวลาได้ 10.50 วินาที และในการแข่งขันเขาทำได้ ถึงแม้เขาจะไม่ชนะเลิศการแข่งขันก็ตาม หรือในการแข่งขันเทนนิส ฝ่ายหนึ่งเป็นมืออ่อนกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายที่อ่อนกว่าตั้งจุดหมายปลายทางไว้ว่า เขาจะต้องชนะอีกฝ่ายให้ได้ 1 เซต และเขาก็ทำได้ ถึงแม้ในการแข่งขันครั้งนั้น เขาจะไม่เป็นผู้ชนะก็ตาม จะเห็นได้ว่านักกีฬาทั้ง 2 คนนี้บรรลุจุดหมายปลายทางที่ตนตั้งไว้ แต่มิได้ชนะเลิศในการแข่งขัน ก็น่าจะถือได้ว่านักกีฬาทั้งสองนี้ เป็นผู้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ซึ่งการที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน จะมีผลต่อการปรับตัวทางสังคมด้วยเช่นกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยมีดังนี้

1. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักกีฬาที่ชนะเลิศการแข่งขันและนักกีฬาที่ไม่ชนะเลิศการแข่งขันมีการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับดี ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมให้บุคคลได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายมากยิ่งขึ้น เพราะการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย เป็นกลไกฮานในการปรับตัวทางสังคม ผู้ที่เล่นกีฬาจะมีการปรับตัวทางสังคมที่ดี
2. การจัดกิจกรรมการสอนพลศึกษาและการฝึกซ้อมกีฬาเพื่อการแข่งขัน ควรจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนนักศึกษา นักกีฬา ได้มีโอกาสเป็นผู้ประสบความสำเร็จบ้าง เพราะผู้ที่ประสบความสำเร็จจะมีการปรับตัวทางสังคมที่ดีกว่าผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะสำหรับท้าววิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการปรับตัวของผู้ชนะเลิศต่อ เนื่องจากงานวิจัยนี้โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่ชนะเลิศการแข่งขันในปี พ.ศ. 2534 เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. ควรศึกษาการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาทั่ว ๆ ไป และนักกีฬาโครงการพัฒนากีฬาชาติ หรือนักกีฬาโครงการข้างเผือกของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ
3. ควรศึกษาปัญหาในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาว่ามีอะไรเป็นปัญหาที่สำคัญในการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทต่าง ๆ